

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118213786
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7118213786.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Rastislava Pellu a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcu: Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, 040 11 Košice, IČO: 00 691 135, proti žalovanému: EEI s.r.o., Gorkého 4, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 871 113, zastúpenému TaylorWessing e/n/w/c advokáti s.r.o., Panenská 6, 811 03 Bratislava, IČO: 35 905 832, o vypratanie nehnuteľnosti a zaplatenie finančnej náhrady, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Košice I, č.k. 30Cb/120/2018-644 zo dňa 6. októbra 2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Košice I, č.k. 30Cb/120/2018-644 zo dňa 6. októbra 2020.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol tak, že prerušil konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. Rvp 2244/2020.

2. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žiadal, aby súd

I. Uložil žalovanému vypratať nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu - pozemky a parkovacie plochy, ktoré boli odovzdané žalovanému na základe nájomnej zmluvy č. 2012001646 zo dňa 30.6.2018 v znení neskorších dodatkov, t.j. všetky úseky miestnych komunikácií, ktoré v zmysle všeobecne záväzného nariadenia mesta Košice č. 157 v znení neskorších predpisov tvoria zónu plateného parkovania, najmä žalovanému uložil odstrániť všetky parkovacie automaty.

II. Uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.786.843,75 eur, čo predstavuje rozdiel medzi povinnosťou žalovaného uhradiť žalobcovi sumu vo výške 7.325.244,35 eur a povinnosťou žalobcu uhradiť žalovanému sumu 3.538.400,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, eventuálne, aby uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.325.244,35 eur oproti povinnosti žalobcu uhradiť žalovanému sumu 3.538.400,60 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň žalobca navrhol, aby so zreteľom na zásadu hospodárnosti konania súd rozhodol medzitémnym rozsudkom o základe veci tak, že

I. Nájomný vzťah, ktorý mal vzniknúť z nájomnej zmluvy č. 2012001646 uzatvorenej dňa 30.7.2012 medzi žalobcom (ako prenajímateľom) a žalovaným (ako nájomcom), nie je (neexistuje).

II. Nájomný vzťah, ktorý mal vzniknúť z dodatku č. 2 k nájomnej zmluve č. 2012001646, ktorý bol uzatvorený dňa 24.6.2016, nie je (neexistuje).

3. Súd prvej inštancie medzitémnym rozsudkom č.k. 30Cb/120/2018-351 zo dňa 16. októbra 2019 rozhodol tak, že

I. Návrh na prerušenie konania zamieťa.

II. Nájomný vzťah, ktorý mal vzniknúť z nájomnej zmluvy č. 2012001646 uzatvorenej dňa 30.7.2012 medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom nie je.

III. Nájomný vzťah, ktorý mal vzniknúť z dodatku č.2 k nájomnej zmluve č. 2012001646, ktorý bol uzatvorený dňa 24.6.2016 nie je.

4. Proti medzitimnému rozsudku označenému v odseku 2. tohto uznesenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby ho zmenil tak, že I. konanie preruší do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I o návrhu na vydanie medzitimného rozsudku v konaní sp. zn. 27Cb/247/2018 a II. návrh žalobcu na vydanie medzitimného rozsudku v celom rozsahu zamietne.

5. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Cob/57/2020-583 zo dňa 11. augusta 2020 tak, že zrušil medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení uviedol, že medzitimný rozsudok nie je rozhodnutím vo veci samej, preto súd prvej inštancie pochybil, keď v ňom rozhodol o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania. Dospel k záveru, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý medzitimným rozsudkom zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, aj keď pre vydanie tohto rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Jediným možným prostriedkom nápravy porušených procesných práv je zrušenie odvolaním napadnutého medzitimného rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu. Vzhľadom k uvedenému sa vecnými dôvodmi odvolania odvolací súd už nezaoberal.

6. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie navrhol žalobca prerušiť konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. Rvp 2244/2020. Dôvodil, že uznesením odvolacieho súdu č.k. 3Cob/57/2020-583 zo dňa 11. augusta 2020 boli porušené viaceré jeho ústavné práva, preto dňa 29.9.2020 podal na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ktorou sa okrem iného domáha, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Cob/57/2020 zo dňa 11. augusta 2020 a vrátil mu vec na ďalšie konanie s tým, že konanie o tejto ústavnej sťažnosti bolo zaevidované pod sp.zn. Rvp 2244/2020. Argumentoval, že výsledok konania o ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Navrhol preto, aby súd prerušiť konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. Rvp 2244/2020.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 164 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré obsahuje úpravu fakultatívneho prerušenia konania.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 164 CSP. Poukázal, že z predmetného ustanovenia vyplýva možnosť (nie povinnosť) súdu konanie prerušiť. Konštatoval, že dôvodom na prerušenie konania je skutočnosť tvrdená žalobcom, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa vedie konanie pod sp.zn. Rvp 2244/2020, v ktorom žalobca navrhuje zrušiť uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/57/2020 zo dňa 11. augusta 2020, ktorým odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že ak by Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnej sťažnosti vyhovel, odvolací súd by bol povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť a zároveň by bol viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Z uvedených dôvodov prerušil konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2244/2020.

9. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a súd prvej inštancie zaviazal v konaní pokračovať. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

10. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že riešenie otázky v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Procesný postup súdu prvej inštancie označil za rozporný s princípom hospodárnosti a procesnej ekonómie. Dôvodil, že v zmysle zásady hospodárnosti konania normatívne vyjadrenej v článku 17 CSP má súd v konaní postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a predchádzať zbytočným prieťahom. Prerúšením konania do skončenia konania pred Ústavným súdom

Slovenskej republiky môže podľa žalovaného prísť k predĺženiu konania aj o rok. Prerušenie konania teda len odďaľuje rozhodnutie vo veci samej, pričom promptné konanie je nielen v záujme žalovaného, ale aj v záujme obyvateľov a návštevníkov mesta Košice. Ďalej argumentoval, že žalobca dlhodobo a preukázateľne postupuje v rozpore s nariadeným neodkladným opatrením a znemožňuje žalovanému uplatňovanie jeho práv v zmysle nájomnej zmluvy, ktorú uzavreli. Súdu prvej inštancie tiež vytýkal, že sa ani nezaoberal možnosťou urobiť iné vhodné opatrenie a pristúpil k prerušeniu konania, ktoré však vzhľadom na to, že žaloba bola podaná už v roku 2018, je v rozpore s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania a právom žalovaného na spravodlivý súdny proces. Dôvodil, že nespokojnosť žalobcu s rozhodnutím odvolacieho súdu o zrušení medzitýmneho rozsudku nemôže byť dôvodom na prerušenie konania. To, že návrh na prerušenie konania je odôvodnený prebiehajúcim konaním pred Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe sťažnosti žalobcu automaticky neznamená, že takýto návrh je skutočne dôvodný. Poukázal pritom, že podľa súdnej praxe nie je povinnosťou odvolacieho súdu prerušiť konanie z dôvodu, že pred Ústavným súdom Slovenskej republiky prebieha konanie, resp. sa má rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dôvodil i tým, že ak navrhovateľ podal na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. S poukazom na vyššie uvedené dôvody uzavrel, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že je daný dôvod na fakultatívne prerušenie konania podľa § 164 CSP.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť ako vecne správne. Dôvodil, že súd prvej inštancie nevyhovel jeho návrhu na prerušenie konania automaticky, t.j. ako keby bol povinný tomuto návrhu vyhovieť. V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že z ust. § 164 CSP vyplýva možnosť a nie povinnosť súdu konanie prerušiť. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nezaoberal možnosťou iných vhodných opatrení, ktoré by mali mať prednosť pred prerušením konania, žalobca argumentoval, že práve v prípade ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (ktorým zrušil medzitýmny rozsudok vydaný súdom prvej inštancie) ich vykonanie neprichádza do úvahy. Zároveň poukázal, že žalovaný ani len príkladmo neuviedol, aké iné vhodné opatrenia zo strany súdu podľa neho prichádzali do úvahy. Ďalej dôvodil, že odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného proti medzitýmnemu rozsudku nezaoberal s pomerne obsiahlymi procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi odvolacími námietkami žalovaného a našiel si len iný (procesný) dôvod na zrušenie medzitýmneho rozsudku, na ktorý žalovaný paradoxne ani nepoukazoval. Navyše otázkou, či na odstránenie uvedenej vady medzitýmneho rozsudku nepostačí zrušiť len jeho I. výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania s tým, že o ostatných meritórnych výrokoch medzitýmneho rozsudku by rozhodoval, sa odvolací súd ani nezaoberal. Keďže sa nestotožňuje ani s názorom odvolacieho súdu, že medzitýmny rozsudok nie je rozhodnutím vo veci samej v zmysle § 162 ods. 3 CSP, podal proti jeho rozhodnutiu ústavnú sťažnosť. Uzavrel, že od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti závisí, či súd prvej inštancie je vôbec oprávnený vo veci konať, keďže v prípade, že by ústavnej sťažnosti bolo vyhovené, vec by sa vrátila znova do štádia pred rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného. V jednom a tom istom konaní by teda prebiehalo odvolacie konanie a zároveň konanie na prvom stupni.

12. Žalovaný v odvolacej replike poukázal, že dôvodom na prerušenie konania bola skutočnosť, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa vedie konanie pod sp.zn. Rvp 2244/2020, v ktorom žalobca navrhuje zrušiť uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený medzitýmny rozsudok a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že podľa rozhodnutí súdov, na ktoré v odvolaní poukázal, súdy v obdobných prípadoch postupovali opačne a návrhy na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky považovali za nedôvodné. Okrem toho nemohol súd prvej inštancie predbežne vyhodnotiť ani odôvodnenosť ústavnej sťažnosti, pretože žalobca k návrhu na prerušenie konania priložil ako dôkaz ústavnú sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu Slovenskej republiky v pdf. verzii, z ktorej však vopred vymazal celý jej obsah a ponechal len úvodnú stranu sťažnosti a znenie petitu. Súd prvej inštancie preto nemohol ani predbežne posúdiť, či predmetná ústavná sťažnosť nie je v skutočnosti len účelovým konaním žalobcu, alebo či existuje aspoň jej teoretická opodstatnenosť. Tvrdil, že uvedené konanie bolo realizované s účelom zatajiť pred súdom prvej inštancie aj pred žalovaným znenie ústavnej sťažnosti a dosiahnuť, aby sa žalovaný k nej nemohol vyjadriť a to napriek tomu, že práve na jej základe mal súd prvej inštancie rozhodovať o prerušení konania. Pokiaľ ide o sporné rozhodnutie odvolacieho súdu, žalovaný dôvodil, že je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle a neodporuje právnej úprave spôsobom, ktorý by

mohol mať za následok namietané porušenie práv žalobcu. Označil za nepochopiteľné, že žalobca v ústavnej sťažnosti tvrdí, že sa malo zasiahnuť do jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom v priebehu konania na súde prvej inštancie, ako aj v priebehu odvolacieho konania opakovane a bez akéhokoľvek odôvodnenia odmietal rešpektovať procesné lehoty a konanie cielene predlžoval. Mal za to, že opakované zmeškania zásadných procesných lehôt v konaní, opakované podávanie ústavných sťažností a následný návrh na prerušenie konania skôr naznačujú snahu žalobcu oddialiť rozhodnutie súdu vo veci samej a vyriešenie situácie týkajúcej sa parkovacej politiky na území mesta Košice. Uzavrel, že procesný postup podľa § 162 ods. 3 CSP má za cieľ eliminovať návrhy na prerušenie konania, ktoré by zo strany sporových strán viedli k prieťahom v konaní. Z uvedeného vyplýva, že súd má o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zásade rozhodnúť len raz, v rozhodnutí vo veci samej, a to aj keby návrhy boli odôvodňované rôznymi okolnosťami.

13. Žalobca sa v odvolacej duplike ohradil voči tvrdeniam o úmysle zatajiť obsah ústavnej sťažnosti. Uviedol, že základným dôvodom návrhu na prerušenie konania bolo podanie ústavnej sťažnosti, ktoré dostatočným spôsobom osvedčil predložením výňatku z nej a informáciou Ústavného súdu Slovenskej republiky o spisoch pridelených dňa 29.9.2020. Zároveň v prílohe odvolacej dupliky predložil jej úplné znenie. Zopakoval, že súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalobcu na prerušenie konania automaticky, ako keby bol povinný tomuto návrhu vyhovieť. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného o účelovom postupe žalobcu v predchádzajúcom období, tieto označil za právne irelevantné, netýkajúce sa posúdenia otázky, či súd prvej inštancie mohol alebo nemohol prerušiť konanie z dôvodu podania ústavnej sťažnosti.

14. Dňa 4.8.2021 žalobca oznámil súdu, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. I. ÚS 259/2021-38 zo dňa 29. júna 2021 prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a označené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v prílohe doložil.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Žalovaný podanie odvolania odôvodnil dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je myšlienkový postup súdu a z neho vyplývajúce závery pri výklade právnych predpisov a pri ich aplikácii na zistený skutkový stav veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval, alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

18. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

19. Skutočnosť, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, je fakultatívnym dôvodom na prerušenie konania.

20. Žalovaný v odvolaní namietal, že prerušenie konania je v rozpore s princípom hospodárnosti a procesnej ekonómie a oddaľuje sa ním rozhodnutie vo veci samej. Zároveň vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal možnosťou urobiť iné vhodné opatrenie a priamo pristúpil k prerušeniu konania. To, že návrh na prerušenie konania je odôvodnený prebiehajúcim konaním pred Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe sťažnosti žalobcu podľa neho automaticky neznamená, že takýto návrh je skutočne dôvodný.

21. Vecne správny a zákonu zodpovedajúci je záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ by Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel ústavnej sťažnosti žalobcu, odvolací súd by bol povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní, ktorým žalobca napadol medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj s jeho dôvodmi preto stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387

ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní odvolací súd uvádza :

22. Ako vyplýva z dôvodovej správy v Civilnom sporovom poriadku, fakultatívne prerušenie konania (§ 164 CSP) je konštruované ako pravidlo a obligatórne prerušenie (§ 162 a osobitný prípad § 163) ako reštriktívna výnimka. Súd konanie môže prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Pri rozhodovaní o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné zohľadniť, že prerušením konania do skončenia iného súdneho (alebo správneho) konania môže dôjsť k predĺženiu prerušeného súdneho konania. Na strane druhej je ale potrebné mať na zreteli, že v danom prípade podal žalobca ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Znamená to, že od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu závisí, či súd prvej inštancie je vôbec oprávnený vo veci konať. Nad rámec dôvodov na prerušenie konania, ktoré uviedol súd prvej inštancie, odvolací súd ešte dodáva, že prijatie ústavnej sťažnosti žalobcu na ďalšie konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vylučuje, že by táto bola zjavne neopodstatnená. Jej zjavná neopodstatnenosť by totiž viedla k jej odmietnutiu už pri jej predbežnom prerokovaní Ústavným súdom Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie tak rozhodol správne, keď konanie prerušil do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2244/2020.

23. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).